

народоплемѣненъ са отхвърли отъ предводители-тъ на буната. На мѣсто този проектъ са проводиха други два проекта отъ Высока-та Порта на Патріарха, които съ восхищеніе приеха български-тъ формалисти (народоплемѣнници), защото чрезъ нихъ са осъществяваше цѣльта имъ, която отъ давна гоняха да постигнатъ.

Въ първий-атъ членъ на примѣръ, който казва така:
» въ което мѣсто и да е въ царска-та държава гдѣто жи-
» вѣятъ Българи православни по вѣроисповѣданіе-то си
» да иматъ право да си избиратъ священници за церк-
» ви-тъ, да знаятъ языкъ-тъ имъ, » истый членъ касател-
но до 5—7 точки опредѣлява така: *« колко-то за из-
» бираше-то на владыцы-тъ и за управленіе-то на
» българска-та църква, българска-та църква ще да
» е едно отдѣлно тѣло и независимо »* и който са
подтверждава слѣдователно отъ 3-та точка така: *« за над-
» гирателство на духовно-то управленіе на бъл-
» гарски-тъ църкви единъ башъ митрополитъ ще
» живѣе постоянно въ Цариградъ съ нужный на
» около си Синодъ за българското духовно управленіе »*
тъзи сички, казваме, представляватъ картина-та на на-
родна-та българска църква да има подъ вѣдомство-то си
сички-тъ едноплемѣнници, които са прѣснаты вездѣ по
държава-та.

Тыя проекты като совсѣмъ противны на соборно-то
церковно учреждение не можаха и да са приематъ. Ве-
лика-та Църква като изчерпи сички-тъ средства на тре-
бованіе-то, и като са угнетяваше отъ всякадѣ, възложи
рѣшеніе-то на одобреніе-то на соборна-та Църква и ис-
каше да са свика вселенски Соборъ. Но по това врѣмя
Велика-та Църква като имаше въ съгласіе и други са-
мостоятелни църкви върху този предмѣтъ, чакаше отъ